

[Frode Jakobsen.]

Store Bededag, saadan som det er Tilfældet, naar der har været Tale om at forandre Reglerne for Paaske og Pinse. Store Bededag er jo ikke knyttet til nogen af Kristendommens almindelige store Traditioner, men er en speciel dansk Foranstaltning, skabt af Enevælden for at afskaffe de mange smaa Bods- og Bededage, som man før havde, noget, der viser, at det allerede i det 17de Aarhundrede var et Problem for Staten ikke at formindske Produktionen ved for mange Helligdage.

Fra et Dagblads Side er der blevet rejst Indvendinger imod Lovforslagets Bemærkninger om, at Formiddagen den 5. Maj er tænkt viet Mindet om de faldne med Flagning paa halv Stang. Jeg forstaar i og for sig godt denne Tankegang, ja, jeg kan oven i Købet sige, at det er min egen umiddelbare Følelse. Ogsaa for mig staar den 5. Maj som en udpræget Glædens Dag, fuld af Jubel over den genvundne Frihed; men samtidig føler jeg, at der maa være en Dag, hvor de, der har mistet nogle af deres Kære, hvor vi, der har mistet mange af vore Venner, ja, hvor hele Danmark kan mindes de gode Sønner og Døtre, der gav deres Liv for deres Land.

Her er det maaske naturligt at pege paa den 9. April, som man har gjort, den 9. April, hvor Højtideligheden i Forvejen maa antage den dæmpede Karakter, der ogsaa vil passe til Mindet om dem, der døde. Men her tror jeg, at man igen maa anlægge et praktisk Synspunkt. Forøgelsen af Fridage paa denne Aarstid, som i Forvejen har lovlig mange, vil ikke være fremmende for det Produktionsslag, som maa udkæmpes i Danmark i Dag, den Kamp, som vi staar i i Dag.

Jeg tror derfor trods alt, at Regeringen har gjort rigtig i kun at foreslaa den ene Dag, den 5. Maj, gjort til en national Mindedag og saa i Stedet for givet den den dobbelte Karakter. Selv om det ikke just er Kvantiteten, Antallet, som det her kommer an paa, saa er der dog det at sige til det, at til Trods for at Danmarks Befrielse foregik paa en saa forholdsvis ublodig Maade, saa langt ud over det, som vi, der forberedte denne Dag, havde turdet haabe, saa er 5. Maj alligevel den Dag under hele Krigen, som bragte Danmark saa langt de største Tab. Medens den 9. April viser 13 faldne, saa udgjorde Ofrene for tyske Afdelinger, der nægtede at kapitulere, nægtede at trække sig tilbage til Kaserne, eller Ofrene for desperate Hipoers Angreb den 5. Maj ikke mindre end 172 Mand, mere end

3 Gange saa mange som nogen anden enkelt Dag under Besættelsen. Folkestrejken blodige Dage medregnet. At man ud over Befrielsesjubelen den 5. Maj ogsaa paa den Dag sender en Tanke og en Tak til dem, der gav deres Liv i Kampen mod Nazismen, er derfor for mig en naturlig Sag.

Saa er der en Side af Lovforslaget, som jeg tror vil være hævet over Diskussion. Jeg gaar ud fra, at man fra alle Sider med Glæde vil hilse Regeringens Forslag om, at ingen Lønmodtager i et fastere Arbejdsforhold paa Grund af denne Mindedag skal modtage en mindre Lønningspose den næste Lønningsdag. Vi ved jo, at man kan være glad for en Fridag, men ogsaa, at hvis Fridagen betyder økonomisk Tab, vil der blive blandet Malurt i Bægeret i alle de jævne Hjem, der led mest under Besættelsens haarde Kaar. Denne Malurt i Bægeret er lykkeligt undgaaet ved Regeringens Forslag, og jeg tror, vi alle kan være enige om, at denne den lykkeligste Dag i Danmarks seneste Historie skal være en udelt Glædesdag for alle, for fattige og rige, at selve Fstedagen ikke maa kaste en Skygge af øget økonomisk Bekymring ind over de fattigste Hjem.

Jeg tror derfor, at vi her for en Gangs Skyld staar over for et Lovforslag, som alle uden Partiskel kan give deres varmeste Tilslutning, saa at Indførelsen af denne vor største nationale Fstedag kan ske i et værdigt Plan, højt hævet over alle Partiskel. Paa mit Partis Vegne kan jeg give Forslaget min fuldeste Tilslutning.

Erik Eriksen: Selve Tanken om at give den 5. Maj en særlig Plads kan jeg tiltræde, jeg finder Tanken god og rigtig. Befrielsesdagen i 1945 var jo ikke blot en enestaaende Oplevelse for os, der oplevede den, men ogsaa historisk, folkeligt og politisk vil den alle Dage være skelsættende. Der er saaledes al mulig Grund til at give denne Mindedag sit særlig højtidelige Præg og Indhold. Saaledes tror jeg ogsaa, den umiddelbare Følelse vil være, og jeg kan slutte mig til næsten alt det, som den højtærede Ordfører for Socialdemokratiet (Frode Jakobsen) sagde.

Der er dog et enkelt Omraade, hvor jeg ikke er enig med ham, og det bliver jeg nødt til at nævne. Jeg ser ikke paa Bestemmelsen i § 3 om, at en Arbejdsgiver er pligtig at yde Løn til en Lønmodtager den 5. Maj, selv om denne ikke arbejder den Dag, paa samme Maade som den ærede socialdemokratiske Ordfører. Jeg vil oven i Købet sige, at i mine Øjne er det noget af en Skønhedsfejl ved Forslaget, og jeg synes,